

Fellinger Károly

Egyáltalán

János nyelve lóg, követe a csöndnek, hozzá ragadnak a meggondolatlan szavak, amik legelsőként hagyják el a biztonságot jelentő száját, ahol a fogak fentebb fogadkoznak, majd kiszedik, kihúzzák egymásból a titkot, ami olyan akárcsak egy fogtömés, utána persze jól megszívják.

Aratás

Huncut a költő, ellopja a halál kaszáját, majd úgy rendelkezik, hogy vele együtt temessék el az örök-kévalóságba, mint valami üres vasládát, amibe valaha kincset találtak, s rejtettek a homokba a félszemű, megdicsőült, vad kalózok, akiket odahaza a féllábú szeretőik már leimádkoztak a hibátlan és esendő égről, miközben csillagot választva hitték, hogy a megtermett búzából nagyot és sokat lehet kaszálni, kaszálni.

Szonett

Biztonsági kúrt fut a nyálas törvény, ehhez legalkalmasabb a türelmes jégpálya, van benne perspektíva, a végzet már korcsolyával a lábán jött el a világra, ha kitöri nyakát, tudom, nélkülözhetetlenné válik János életrajzában bizonyosan, átrajzolva a kert határait, ahol paradicsomot termel a házmester, hát hátrébb az agarakkal, mert még kifárolunk, s végül elhiszem, hogy van keresnivalónk lábnyomunkban, amiről lenyomatot vesz a teremtő, amit a tethelyen talált az imént.

Négysoros

Az élet akkor győz
a halál felett,
ha megtanulunk
együtt élni halottainkkal.

Az ellopott show

A halál vázlatokat készít
a haldoklóról,
sose tudja
befejezni művét,
nem képes
beleesni
a kiásott sírgödörbe,
ellenben, ha az életet
venné nyakába,
lezuhanna, mint a
lelőtt
postagalamb,
a halottal már úgysem
törődik,
láthatatlanná válik
a szeme előtt,
megesik hát a csoda,
a halál egy hirtelen jött
ötlettől vezérelve
meggyújtja
vázlatait,
a láng elemésztí
az elhunyt ruháit,
cipőit, iratait,
létfontosságú dolgait,
bárhogy is vigyáz a halál,
megégeti kezét, hüvelykujját,
az élet azonban
mindig lehuggyozza tenyerét,
a meleg vizeletet
magába issza a föld,
félrevezeti.

Legalábbis

János a jövő emlékei közt fel-
felbukkan a szürke habokból, Juli
meg akárcsak a vízben tükröződő
nap, amiből kiázik, amit róla
gondolunk, ami ha a fülünkbe jut,
meg se halljuk, már letagadni sem kell.

Fordul az ég

A valóság az,
hogy anyuci kedvence
bizony az Isten.

A sivatagban
mindig nyeregben érzik
maguk a tevék.

A zűrzavar, a
káosz, mindig is ügyel
a részletekre.

Jánossal nem a
ló, a szamár szaladt el,
bálám szamara.

*Nyikolaj Alekszandrovics Kljujev**

XXX (a szalmabáb)

...s hát én – egy szalmabáb, zabszalma,
átizzadt kóc, csámpás kalap,
megnevezhetetlen halkan
áldom az elfáradt nyarat

íme az erdő szekérút-föld,
a fűzes, mint olvadt viasz,
bodor felhők szántották föl
a daruszárnyas ég-utat,

a messzi szénaszárítón túl
gábrriel angyal, szőke hit –
s üdítően lágy harmattal
öntöz tarlót, az alkonyit,

gyógyítsatok hát szerszámnyéllal,
boglárvirággal, hús köménnyel,
meg jó levessel s zabkenyérrel,
ti szentelők s te, ima-ének

a dicső vendég nemhiába

vezeti méhek röpteit
bérese lenni zahárnak
aranszín cséplés idején,

s én, szalmabáb, semmi, zabszalma
nézem... levélkék, fenn az ég,
és nyugvóhely vagyok, zabszalma,
a nehéz eke-krisztusé

Konczek József műfordítása

*Nyikolaj Alekszandrovics Kljujev (1884?–1937) orosz paraszti író, a sztálini önkény áldozata, Lélekteljes szeretete a termőföld, a természet, a munka iránt kiemeli kortársai közül. Ez a verse Lena Szilárd hresztomátiájá-ban (szöveggyűjteményében) olvasható oroszul. Más versei a KGB archívumából franciául jelentek meg, s magyarul Fázsy Anikó szerkesztésében a *Feltámasztott szó* kötetben olvashatók. Az egyik Kljujev-vers az *Égből lehulló üröm* nevű csillagra utal János jelenései nyomán. A pusztító csillag neve oroszul csernobilnyik. Rejtély... Az atomerőmű pusztító robbanása előtt János és Kljujev honnan tudta ezt? Véletlen volna? A vers közrejátszott a költő 1937-ben történt kivégzésében. Ez a verse a rejtőző arc tisztaságával tekint ránk, úgy tetszik ez volt Kljujev eltitkolt és elrejtett arcainak egyike, a vers xxx jelzetű volt.